

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové a v právní věci žalobkyně: **B. K.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2021, č. j. 31 A 27/2020-53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020, č. j. CPR-6752-2/ČJ-2020-930310-V251, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje, ze dne 7. 1. 2020, č. j. KRPH-118256-19/ČJ-2019-050026-SV-50A. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Současně byla podle ustanovení § 50a odst. 3 citovaného zákona stanovena doba k opuštění České republiky do 50 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl.

Neshledal důvod ke zrušení správních rozhodnutí. Podle jeho názoru postupovaly správní orgány v souladu s právní úpravou. Dostatečně posoudily i zásah do soukromého a rodinného života. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území by nepřiměřenost zásahu bylo lze shledat jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“. O takovou situaci se však ohledem na všechny okolnosti věci v daném případě nejedná. Správní orgány důkladně hodnotily stěžovatelkou uplatněná tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života. Dospěly ke správnému závěru, že nebyly dány podmínky pro to, aby byla přítomnost žalobkyně na území České republiky považována za naprosto nezbytnou. K námitce, že žalobkyně se ocitla v současném postavení ne vlastní vinou a situace mohla být řešena zastavením řízení, krajský soud uvedl, že nezavinění absence pobytového oprávnění žalobkyní bylo zohledněno v průběhu správního řízení, kdy šlo o jeden z důvodů změny právní kvalifikace. Dány nebyly ani podmínky k zastavení řízení, jelikož byly splněny všechny předpoklady, které § 50a ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců stanovuje. K odkazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, soud uvedl, že v daném řízení nešlo o uložení povinnosti opustit území Evropské unie, nýbrž o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a jednak i to, že jak již konstatoval, byly naplněny podmínky přiměřenosti ukládaného opatření. Správní orgán I. stupně neopomenul posoudit ani vliv na ostatní členy rodiny. Vyjma plnoletého bratra žalobkyně, který je státním příslušníkem České republiky, byla povinnost opustit území Evropské unie uložena jak jejím rodičům, tak i sourozencům. Nedojde tak k přetrhání základních příbuzenských vazeb. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatelky, které pro přehlednost uspořádal takto. Předně dovozovala nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu nevypořádání všech žalobních námitek. Dále namítala, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v daném případě v rozporu se zaručenými základními právy a mezinárodními úmluvami. Nedošlo k náležitému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ani k dostatečnému zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Nelze rezignovat na posuzování přiměřenosti tím způsobem, že s odkazem na situaci rodiny, jež má původ právě v nedostatečném posouzení přiměřenosti, bude soud, jakož i správní orgány, zásah do soukromého a rodinného života relativizovat. Dle stěžovatelky je i povinnost uložená dalším členům její rodiny důsledkem nezákonného postupu správních orgánů a krajského soudu a jejich nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů. Na území České republiky žije rodina stěžovatelky již od roku 2008. Stěžovatelka zde strávila značnou část života. Za tuto dobu si zde vytvořila i vazby a sociální kontakty. Dokončila zde i povinnou školní docházku. Nyní má již naplánované studijní aktivity. Povinnost opustit území se svými důsledky rovná správnímu vyhoštění. Z uvedených důvodů navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas se závěry kasační stížností napadeného rozsudku. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se z valné většiny shodují s kasačními námitkami, které podali další členové rodiny stěžovatelky (mj. její otec, matka a bratr). Jejich kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 6 Azs 107/2021, sp. zn. 7 Azs 83/2021, sp. zn. 6 Azs 108/2021). K jinému postupu neshledal soud důvod ani v případě stěžovatelky. Plně souhlasí s hodnocením uvedeným v označených rozsudcích a přebírá je i pro tuto věc.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze posuzovat důvodnost uplatněných námitek. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soud však není povinen reagovat na každou dílčí námitku a obsáhle ji vyvracet. Jak v této souvislosti uvedl již Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém“* (shodně k tomu též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108).

[9] Krajský soud je povinen v soudním řízení náležitě zjistit skutkový stav a vyhodnotit pro věc rozhodné skutkové okolnosti a tyto právně posoudit, tj. uvést, podle jakých právních předpisů byla (s ohledem na námitky obsažené ve správní žalobě) posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí a jakými úvahami byl krajský soud v tomto ohledu veden. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Těmto požadavkům krajský soud v nyní posuzované věci dostál. Odůvodnění rozsudku obsahuje úvahy, kterými byl soud veden při hodnocení zjištěného skutkového stavu i při výkladu právních předpisů, včetně toho, proč byly aplikovány způsobem, který soud vedl k výslednému rozhodnutí. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání

a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14).

[10] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by krajský soud bez dalšího formalisticky odkazoval na správní rozhodnutí. Krajský soud se řádně zabýval důvodností jednotlivých žalobních bodů a ty důkladně vypořádal. Pokud přitom správní soud shledá závěry správních orgánů správnými, je oprávněn na ně odkázat, resp. je převzít. K tomu srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013-26 atp.

[11] Jádro kasační stížnosti spočívá v tom, zda rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[12] Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, i při rozhodování o povinnosti cizince opustit území České republiky je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie v případech, na které dopadá unijní úprava (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, nebo ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28).

[13] Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v této souvislosti zohledňuje zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku,* stížnost č. 46410/99, § 57 - § 58, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku,* stížnost č. 50435/99, § 39, nebo ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).

[14] Rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění totiž nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Nelze proto srovnávat důsledky vyhoštění s důsledky rozhodnutí o povinnosti opustit území, jak to činila stěžovatelka.

[15] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jejího soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „*naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020-32 atp.).

Podle Nejvyššího správního soudu k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky předmětnými rozhodnutími dojde, avšak tento zásah nelze vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený.

[16] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány důkladně zabývaly intenzitou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. K tomu odkazuje soud na stranu 5 a násl. prvostupňového rozhodnutí a str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde správní orgány odpovídajícím způsobem vypořádaly jednotlivé faktory pro posouzení přiměřenosti vymezené v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány náležitě hodnotily délku pobytu stěžovatelky na území České republiky, věk a zdravotní stav stěžovatelky, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, intenzitu vazeb ke státu původu, jakož i k České republice. Po náležitém posouzení všech relevantních aspektů správně dovodily, že nebyly dány podmínky pro to, aby byla přítomnost žalobkyně na území České republiky považována za naprosto nezbytnou ve smyslu výše uvedené judikatury. Nejvyšší správní soud dodává, že povinnost opustit území byla uložena i dalším rodinným příslušníkům, kteří tak budou nuceni rovněž opustit území České republiky (srov. rozsudky ve věcech sp. zn. 6 Azs 107/2021, sp. zn. 6 Azs 108/2021 a 7 Azs 83/2021). V souladu s nimi soud dále konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území, jak již napovídá samotný název, stanovuje povinnost vycestovat z území, avšak na rozdíl od správního vyhoštění neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území České republiky do souladu se zákonem.

[17] Nutnost nezbytné přítomnosti stěžovatelky na území ve smyslu shora citované judikatury nelze dovodit ani na základě stěžovatelkou tvrzených sociálních a jiných vazeb, zájmu na dalším vzdělávání atp. Je přirozené, že za dobu, kdy stěžovatelka v České republice pobývala, si vytvořila sociální a jiné vazby, zapojila se do daného prostředí, vybudovala si síť osobních a jiných vztahů. Stěžovatelkou uváděné důvody (vč. těch zmíněných v rámci žádosti o přiznání odkladného účinku) však nevyvolávají „nutnost nezbytné přítomnosti na území ČR“. V tomto ohledu nelze přehlédnout ani obecnost tvrzení stěžovatelky stran uvedených vazeb, resp. jejich nepodloženost (srov. rozsudek ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 Azs 108/2021-34). To plně platí i pro tvrzení stran studijních aktivit. Stěžovatelka sice tvrdila, že se přihlásila na střední školu, nedoložila již však, že byla ke studiu přijata. Důkazní břemeno přitom primárně vázlo na stěžovatelce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 Azs 107/2021-38). Totéž platí o argumentech stran roztržení sourozeneckých vztahů. Z hlediska tvrzených vazeb do soukromého a rodinného života nelze dále přehlédnout, že soukromý a rodinný život byl rozvíjen a prohlubován v době, kdy stěžovatelka musela tušit, že její pobyt na územní České republiky je nejistý. V takovém případě lze nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života shledat je ve zcela výjimečných případech (srov. judikaturu Evropského soudu pro lidská práva – např. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99, ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). O takový případ se však v dané věci nejedná. Případ stěžovatelky nelze

považovat ani za jiný mimořádný případ (srov. např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 Azs 108/2021 - 34, ze dne 28. 4. 2021, č. j. 4 Azs 401/2020 - 28, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 - 41, či rozsudek Soudního dvora EU ze dne 30. 9. 2020, ve věci C-402/19 *LM proti Centre public d´action sociale Seraing*). Z hlediska intenzity tvrzeného zásahu lze dodat, že vydání předmětných rozhodnutí stěžovatelce nebrání v tom, aby se po splnění příslušných podmínek vrátila zpět k realizování života na území České republiky, kdy v mezidobí je bezpochyby možné udržovat zde navázané sociální kontakty prostřednictvím různých komunikačních prostředků. S ohledem na rozsáhlé příbuzenstvo žijící na území Turecka nelze dovozovat ani neexistenci žádného zázemí. V podrobnostech odkazuje na hodnocení provedené v rozsudku krajského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu) povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Správní orgán v tomto typu řízení sice nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, a ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69, či ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Azs 56/2017-34), vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Je to především cizinec, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života, a kdo tedy může nejlépe vylíčit, proč by mělo právo na respektování soukromého a rodinného života převážit nad jinými zájmy společnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgán dostál povinnosti zjistit skutečný stav věci, resp. naplnit zásadu materiální právy. Dostál i dalším povinnostem správního orgánu. Zohlednil i tvrzení stěžovatelky a ty řádně vypořádal. V této souvislosti je vhodné poukázat i na to, že čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob stran místa pobytu. Posouzení dané věci ze strany správních orgánů a krajského soudu neporušuje ani jiné stěžovatelkou označené mezinárodní listiny, jakož není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39). V označených rozhodnutích nebyla posuzována identická situace, přičemž z nich nelze dovodit ani jiný náhled na nepřiměřenost daného rozhodnutí. Jak přitom správně dodal krajský soud, v daném případě nejde ani o odtržení rodiče od velmi malých dětí, nýbrž o opuštění země celou rodinou krom zletilého bratra, kdy nadto není dána překážka návratu rodiny zpět do České republiky (viz výše).

[19] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti upozorňovala na povinnost správních orgánů ověřovat, zda nedošlo k právně relevantním změnám v rodinném životě, není zřejmé, o jaké konkrétní právně relevantní změny v rodinném životě se v jejím případě mělo jednat. Správní orgány při vydávání rozhodnutí vycházely z informací, které jim v předchozím řízení v rámci provedených výslechů poskytli členové rodiny stěžovatelky. Nelze jim proto vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, potažmo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Správní orgány mohly zohlednit pouze takové okolnosti, které jim předestřela

stěžovatelka, resp. další rodinní příslušníci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 Azs 107/2021-38).

[20] K námitce, že se stěžovatelka ocitla v současném postavení ne vlastní vinou a situace mohla být řešena zastavením řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nezavinění absence pobytového oprávnění stěžovatelky bylo zohledněno v průběhu správního řízení (v rámci změny právní kvalifikace). Nezákonnost, resp. nepřiměřenost předmětných správních rozhodnutí nezpůsobuje ani to, že se stěžovatelka dostavila ke správnímu orgánu dobrovolně. Z právní úpravy nevyplývá, že by v takovém případě nebylo lze vydat předmětné rozhodnutí. Odkaz stěžovatelky na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny je mimo předmět nyní projednávané věci, kterým je rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území (a nikoli rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 Azs 107/2021-38).

[21] Ani na základě žádné další stížní argumentace neshledal Nejvyšší správní soud důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Jeho argumentace odpovídá právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srv. např. § 109 s. ř. s.). S jeho závěry se ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje.

[22] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené. Podpůrně odkazuje soud i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 6 Azs 107/2021, sp. zn. 7 Azs 83/2021, sp. zn. 6 Azs 108/2021, kterými byly zamítnuty obdobné kasační stížnosti otce, matky a bratra stěžovatelky.

[23] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu